Palma de Patrick Călinescu

Avea cosițe, blânde și bălaie, care-și revărsau povara pubiană până hăt în moalele capului, acolo unde retinele dezlipite de cornee nu mai puteau ajunge în formă de imagini color. Purta mereu mănuși îmblănite până pe pulpa anterioară a antebrațului, ca să dea un spor de căldură sfârcurilor deshidratate de atât amor împărtășit. Mirosea din toate colțurile a fantezie și a lăcomie. Se ținea mereu dreaptă și vânătă în strânsoarea plină de lipsă de dragoste a centurii boțită de țintele prea metalice, prea mari, prea masculine, prea pentru ea. Vâna intens guma de mestecat pe care frecvent o pierdea printre gingii. Se căznea să-și cârpească ciorapii deșirați din mers. Lăsa să-i atârne de grumaz un lanț de aur pe care și-l petrecea după gât de îndată ce avea unul.

Mitenele din acid gastric îi ulceraseră momentan degetele de pianistă care ar fi putut fi dacă nu și nu și nu. Hașurările în centrul cărora își pudra nasul cu muci mieroși și ca lumea, niște coșuri de toată frumusețea zguduiră pielea obrazului cam la vremea cea din urmă. Penele de indian, crescute după moda recentă în spatele urechilor ale căror pavilioane alunecau cu spor în transpirația digitală de-a fi trase de fluturau cu cea mai mică lipsă de greutate deasupra moalelui capului ei, acolo unde nu mai există ca limită nici pe care ea iubește. Pe sub rochia de șaten calvin, furoul de tablă mătăsoasă, fără pete de rugină pe la încheieturi, tresărea la fiecare bătaie mai hotărâtă a inimii. Gura pedantă, prună mică și cireașă, adăpostea în ea și dinți, și măsele, și limbă, și omuleț, dar, dar, dar și nenumărate și nesocotite curente de soluții emanând din toate locurile posibile. Surâsul, o dată stârnit, făcea ravagii pe unde îi cădea umbra și ea cu puțin ruj pe buze. Bustul, melodramatic incipient, se topea într-o haină care nu putea să facă nimic mai mult decât ce făcuse deja. Pijamalele îi tremurau de frică să nu fi fost niciodată dezbrăcate mai jos de manșete. Lucru trist de adevărat. Cercurile și pătratele și sferele și cuburile bidimensionale sau tridimensionale, cu sau fără contur, cu sau fără imaginație, desenate și amplasate pe suprafața stofică a lor, zăceau în amorțirea primei șifonări și a primei băi în clor. Până atunci s-ar părea că mai sunt multe spălări normale la șaizeci de grade. Pistruii bronzați ascundeau sub gulerul cămășii psihedelice porii originari prin care își făcuseră intrarea în pielea ei catifelată. Smocuri de păr succesive aveau singure puterea să mai sălbăticească acest peisaj uman deplin îmblânzit dezlănțuirii naturii în stare să fie embrionară. Putrezea sub

pielea caldă a pantalonilor de piele un perişor smintit şi alintat, întors pe dos şi zgâriat până în esenţă de atâtea epilări incalculabile câte au mai fost. Genunchii săi durdulii şi îmbietori nu erau roşii de prea multă grăsime sau de prea multe dezmierdări palmare. Limba era fină şi prinsă în felurite nervuri şi arcade de faianţă de cerul gurii, ca să poată vorbi în mai multe graiuri, înşurubate în grosimea arcului palatal. Ocluziunea prin care dădea drumul bucatelor verbale şuiera mai mult sau mai puţin africat ori fricativ, în funcţie de bunele intenţii manifestate prin subdialect. Când se apuca să bocească, nu o mai puteau opri nici măcar genele artificiale suite peste cele naturale, sărac rimelate. Avea o dispoziţie de cal injectat cu morfină, ca să nu mai necheze. Dar, în schimb, nu uita niciodată să-şi aducă cu ea sucul de gingivită, care îi mai înmuia coardele vocale, ca să poată cânta balade la vreo petrecere dată în cinstea plecării ei subite dintre noi. Suferea sărmana de poliomielită la toate oasele care văzuseră deasupra lor, şi a cărnurilor de pe ele, şi a stratului epidermic de pe ele, mai mult decât un nisetru sitat în puzderie de orificii, ca să nu mai transpire atât la duş. Cocoşată era, dar nu de spate. Dragostea mare pe care i-o purta spatelui ei drept şi vâscos din două în două vertebre o reduse la un dromader pierdut în deşertul liniilor şi punctelor drepte. Venea cu vreo pălărie delfină care tocmai acum ar fi sărit din valuri şi ar fi salutat croitoreasa care le făcea. Erau mai mult portjartiere întinse până le refuz, ca să nu se mai grăbească să plece din locul destinat lor de procesiunea vestimentară a anului în curs. Scâncea ca o babă căreia i-a dat primul dinte de vitriol. Buricul, prost curăţat la naştere, îi crescuse într-un dâmb de supuraţii încheiate, căruia îi prinse un inel în vârf, ca să nu mai tremure în viitor. De câte ori din ceai în grădina din spate, în pridvor, pomeţii obrajilor i se roteau trei sute şaizeci de grade în direcţia formulată anterior.

Fals de incredibil. Acolo zăcea pe spate o doamnă care semăna leit cu ea. Se trântise de pomană pe un pat roman. Ar fi putut să stea în picioare, cuviincioasă, ca să-şi aştepte sosia să îşi bea ceaiul din care sorbea în prezent picuri mari. Peste cer plutea o lavandă în care se agăţaseră mai multe stele plictisite de moarte. Doamna leită cu ea o prinse de vârful degetului mic şi o sau se cumva. Mărăcini creşteau aiurea la extremităţile cele mai îndepărtate ale acestui colţ de poveste. Se propti spontan într-un cot, ca dinspre mirosul de plante carnivore să îi vină imaginea celei pe care o imita mai mult sau mai puţin bine.

Apelase şi la ochelarii pe care-i ţinea pe frunte. Urcă degetul arătător şi cel opozabil până la marginea lor inferioară şi-i înţepeni comod pe şaua nasului, tocmai în dreptul median al ochilor. Clipi fix de două ori pentru focalizare şi începu să nareze ce se petrecea dincolo de lentile.

Pridvorul, aşa cum prindea contur prin suportul mecanic de zooming, arăta ca un penar de lemn fără capac şi fără latura cea mai accesibilă mâinilor, pe a cărei lungime se monta de obicei dispozitivul de plastic nichelat pentru intrare sau ieşire din perimetrul său. Cumulul de lemn vopsit într-o culoare plăcută ochiului nu-l putea egala pe cel de cuie bătute din micron în micron, pe toate bârnele orizontale şi pe toţi stâlpii verticali şi pe toate pârghiile oblice ale edificiului în cauză. Probabilitatea ca lemnul să cadă din cuie era atât de mare, încât, suplimentar, fusese prins şi de nişte parâme confiscate din port, care contrabalansau balerin întreaga lui greutate. Interiorul său publicitar de confortabil era plin de alintarome multicolore şi nespus de colorate, exact ca la televizor. Ca să se ţină trează până la sfârşit, doamna leită cu ea îşi pusese şi puţină cafea în ceai, ca să poată spune ce vedea.

Prinse sentenţial în mână un şomoiog de turbulenţe străvezii, abia vizibile, dar extrem de puternice, pe care le eliberă asupra lor de mai multe ori, din ce în ce mai mult, până le domoli într-o briză romantică şi cam aerisită. Se sculă de pe ce şezuse la ceai şi se duse până la golurile din pereţii vizi ai pridvorului, acolo unde ar fi venit într-o casă ferestrele ei. Se opri în dreptul lor şi oftă că nu miroase şi mai tare a fantezie, până la duhnire, ca să le poată deschide şi lăsa aşa până ce toată încăperea dezarticulată din lipsa zidurilor s-ar fi umplut până la refuz de aer curat de publicitate. Şi dacă nu puţea a fantezie, atunci se mulţumi să se aplece cât mai mult în afară, sprijinindu-se cu amândouă mâinile pe balustrada frontală a pridvorului, ca să ia cât mai mult aer în piept. Nu ştia la început unde să-şi aşeze palmele pe lungimea ei, mai mult o vitrină de cuie decât un pervaz de lemn. Se temea ca nu cumva să se rănească în vreunul mai ruginit, pentru că avea pielea din palme impresionabilă la aşa ceva. Acţionă din instinct, mult perfecţionat de când îşi tăiase în jumătate linia vieţii cu un piron bătut în lemnul supralicitat de fiare al pridvorului, ca să mai fie şi altfel. Până la urmă găsi un punct de sprijin, între micronul de sfârşit şi micronul de început al vreunui milionulea cui, pe care îl acoperi de transpiraţia subţire a palmelor călduţe.

Zăcea aşa în rezemare de mai bine de puţin timp, când plămânii

nu mai putură procesa cantitatea imensă de aer venită prin golurile umplute ale pridvorului. Palmele i se transformaseră în ştampile tactile, iar mâinile care se duceau în palme amorţiseră în poziţia tocmai prezentată. Acum nu se mişcă nimic în corpul ei, dar nu peste foarte mult timp lucrurile nu vor mai fi la fel. Mirosea din ce în ce mai puţin a fantezie. Lăcomia înţepenirii pusese stăpânire pe trupul ei zvelt şi împletit din coarde drepte într-un aşa hal, încât nu o mai lăsă deloc să se aplece peste mâna curentă a pridvorului bătută în cuie de lemnul din care, atomic, era făcută. Nervurile cărnii intrară în cele ale fierului şi ale lemnului. Se aliară până la disperarea comună a celor două trupuri de femeie aflate fiecare la extremitatea celeilalte. Doamna leită cu ea se minuna de ce vedea şi ridică cotul şi mai mult pe patul roman, ca să fie sigură că nu pierde niciun amănunt din partea cealaltă a lumii. Se propti acum şi în celălalt cot, ca să fie mai bine ancorată de suprafaţa moale căreia îi căzuse, dar şi ca să se înalţe mai sus decât înainte în punctul său de observaţie. Două coate îi dădeau dimensiunea unui pescăruş într-un far prost luminat, dar amplasat pe cea mai înaltă parte costală a litoralului. Perspectiva care i se desfăşura meticulos înainte era de invidiat.

Pridvorul nu mai încăpea în el însuşi de el însuşi. Era mult prea mândru că nu mai ştie cât de mândru devenise de când unele dintre cele mai intime părţi ale sale se topiseră în unele dintre cele mai intime părţi ale ei. Perişorul de pe şi dintre coapse i se umflase ca o maree tulburată de apropierea prea mare a lunii. Zvâcneau pijamalele pe ea ca şi cum toate formele geometrice care îi narau trupul momentan împachetat în suspans s-ar fi erotizat la întâlnirea cu liniile strâmbe care îi descriau corpul deocamdată contorsionat de prea multă aşteptare. Nimic din ce fusese nu mai era, în afară de ceea ce mai rămăsese din firea ei originară. O cuprinsese din toate părţile emoţia regăsirii. Se prefăcea doar că puţin îi pasă când, în realitate, îi păsa atât de mult, încât, între timp, îşi pierduse de tot orice simţ al păsatului. Devenise o mare nesimţită rigidă. Se calchiase toată şi se trunchiase toată de când i se făcu foame şi vru să mănânce ceva. Până acum nu apucase să decât ceaiul, şi el pe jumătate. Picuri nemângâiaţi de buzele ei mai stăruiau încă pe marginea de porţelan a ceştii, dar, vlăguiţi, se predară restului lichidului. Tumultul din ea ajunsese până departe. Cercurile concentrice care îl purtară până unde îl purtară se îndeseau din ce în ce mai mult cu cât se depărtau de ea, transformând realitatea

pe care o penetrau în gelatină de smârcuri, şi se răreau din ce în ce mai mult pe măsură ce se apropiau de ea, transformând realitatea pe care o săreau în smârcuri de gelatină. Astfel alungită şi prelungită cu mult peste pragul fizic, putuse să o cuprindă şi pe doamna leită cu ea. Dar, până la cealaltă extremitate a ei, nu mai ajunseseră din ea decât nişte smârcuri şi nişte gelatină, uscate în căldura din afara ariei de acoperire a pridvorului. La adăpostul său lemnos şi metalic era umbră, iar dincolo de el era soare. Nimerise bine unde nimerise, la umbră, şi nu în soare, pentru că, invers, s-ar fi topit ca ciocolata. Nu avea nimic ciocolatiu în ea, poate doar aluniţa de pe limbă făcea notă discordantă. Dar nici ea nu mai putea fi sigură dacă aşa era sau nu, pentru că, în semiobscurul furnizat de pervazul pridvorului, contururile întregi începeau să se dizolve puţin şi să se afume din loc în loc, ca să pară fragmentate, întrerupte şi, deci, neverosimile.

Patul roman dezvoltase între timp un hău pe care îl umpluse partea cea mai mobilă a coatelor doamnei leită cu ea. Dislocase, dedesubt, nişte arcuri care îşi rupseră legătura de sfoară ordinară cu celelalte arcuri. Bălăbăneau în toate părţile, atât cât baza flexibilă, însă puţin ruginită, le permitea. Chiorăiau îngrozitor din spirale, iar zgomotul, propagat prin grosimea potrivită a aşternutului, ajungea până în fundul ceaunului de coate. Bârâiau şi bolboroseau melodic din coardele metalice un cântec de nu-mă-uita, adresat, probabil, emisferei opuse cele în care se aflau. Se înghionteau reciproc, dar numai din inerţie. Dacă ar fi putut, distanţa ar fi convins pe oricine că sub patul roman are loc un bal metalic, unde nişte dansatori neîntrecuţi în arta lor valsează mecanic pe ritmul dunărean al coatelor de deasupra.

Postul de observaţie articulat anatomic era dezavantajat serios de faptul că amorţea dacă rămânea mai mult în aceeaşi poziţie. De aceea, doamna leită cu ea renunţă la el şi-şi supuse corpul unui alt loc de filat. Abandonă coatele de-a lungul trunchiului şi imediat uită de ele. Era acum impresionată de noul centru de intercepţie pe care i-l acordară genunchii înfundaţi în acelaşi hău al coatelor. Se îndreptă şi îngenunche în mijlocul patului roman, ca să aibă o perspectivă şi mai amănunţită asupra lucrurilor. Orizontul era mai înalt decât fusese, mai larg decât fusese şi mai des decât fusese. Pixelii imaginii actuale erau atât de numeroşi, încât suprapuseră peste linia naturală a orizontului propria lor linie. Tot ce se putea vedea de o parte şi de alta a celor două extremităţi feminine era dublat într-un mod atât de ingenios,

încât era imposibil de ştiut dacă ceea ce nervii oculari percepeau erau versiuni diferite ale aceleiaşi imagini, imagini diferite sau niciuna, nici alta.

De abia reuşi să-şi dezlipească prima palmă de pe bârna din faţă a pridvorului, când îi trecu prin minte posibilitatea că s-ar putea să nu mai reuşească niciodată să-şi desprindă a doua palmă de marginea lui cea mai expusă lumii întregi. Gândul o înfricoşă aşa de tare, încât începu să plângă. Lacrimile curgeau pe obraji şi se rostogoleau pe capurile cuielor lăsate afară, ca să poată îmboboci şi la anul. Dar cum ajungeau pe fier, se scurgeau repede în lemn, ca să-l putrezească. Formau la graniţa dintre fier şi lemn abţibilduri tridimensionale, autoaplicabile pe linia subţire a graniţei dintre fier şi lemn, ca să o mai înfrumuseţeze puţin. Hohotea şi râcâia, cu palma încă nedezlipită, în plin fier şi în plin lemn. Lacrimile se amestecau cu sângele, ungând atât fier, cât şi lemn, cu o mâzgă glandulară groasă, menită să atace şi să îndepărteze de palma ţinută prizonier şi fier, şi lemn. Săraca, ar fi vrut să accelereze procesul, dacă toate lucrurile ar fi venit la timpul lor. Rodea cu gândul la baza fierului şi a lemnului, ca să nu se plictisească. Săraca, ar fi panicat, dar nu cunoştea cuvântul. Miorlăia, lătra, guiţa, mugea, behăia, cotcodăcea, ca să aibă parte de fericire. Săraca, ar fi vorbit fierului şi lemnului până şi în limbile animalelor, dacă ar fi ştiut. Pe locul eliberat de palmă se formă o pată ruginită de introspecţii felurite. Îşi dădu seama că aşa este din clipa în care se aplecă asupra ei. Atunci văzu mai clar decât înainte că fierul şi lemnul începuseră să dispară acolo. Dăduse fără să vrea peste un sit care nu semăna cu altele posibile. Cercetă toată suprafaţa balustradei frontale a pridvorului şi nu mai găsi nicăieri un asemenea loc minunat. Restul era înecat de semiobscurul dizolvat în contururi. Din amprenta palmei puţin răguşită de transpiraţie emana o lumină caldă şi bună la suflet, care încălzea, în aceeaşi pastă elementară, atât fier, cât şi lemn. O cuprinseră fiorii când înţelese că, pur şi simplu, pervazul pridvorului se rupsese în două, şi nici măcar la jumătatea lui, în locul în care îl asudase palma ei. Asimetria putea să fie sau nu intenţionată. Medită precipitat dacă e sau nu, striată de lumina care năvălea în semiobscur. Se simţea, în acest univers care poposise pe marginea exterioară a pridvorului, haşurată până între palma ridicată şi cea încă îngenuncheată în fier şi în lemn. Plutea, parcă, dincolo de ea, suma acestor efecte grafice. Din ea, planând-o delicat, se rupeau una după

alta toate minunile tehnicii reprezentării pe care reflexia ei naturală o deplasă puţin peste a sa proprie. Duse palma eliberată la gură să o sărute, dar nu mai mirosea de mult a fantezie. Icnea printre cartilajele mucegăite de condens un iz de lucru spurcat, care se dovedi într-un târziu a fi ceea ce de fapt era. Arboră o mină de femeie dezamăgită, care nu mai ştie dacă îşi contractă muşchii faciali a plăcere sau a durere. Privi în trecut, dar nu văzu nimic. Zona se afla în plin semiobscur, sub degetul cel mic al mâinii a cărei palmă nu reuşise nici până acum să se elibereze din fier şi din lemn. Nimerise peste capul bont al unui cui care fusese bătut de ciocan de prea multe ori. Intrase de aceea în lemn curb şi rupse una dintre nervurile sale, prin care altă dată trecuse apă. Rana se vindecase de atunci, dar urma sa se fosiliză în mulajul de rugină pe care cuiul i-l formă cu timpul. Amprenta de la degetul cel mic se afla cel mai departe de haşurările scenei în descriere. Tocmai astfel aflase de povestea tragică a lemnului străpuns pe orizontal de cui. Dacă nu ar fi fost atât de departe de centrul imaginii, nu ar fi putut afla nimic, ca să mai ştie şi alţii cât de tragic poate fi câteodată nimicul.

Pauza pe care o făcuse, ca să se odihnească, după ce se eliberă pe jumătate, îi fu de ajuns doamnei leită cu ea să treacă la acţiune. Depăşise şi înălţimea genunchilor, îi lăsase în urmă, sub ea, reiaţi de aşternutul aşternut pe patul roman. Era acum în picioare şi îi stătea foarte bine să fie dreaptă ca morala mediată şi de cărţi, şi de cititori. Murea de curiozitate. Făcea sport sângeros cu buza de jos, pe care dinţii de sus o muşcau fără să fi fost şi la îndemnul lor. Se antrena într-un zbor mărunt de coate transformate de nerăbdare în axe perpendiculare menite să contrabalanseze greutatea aparatului în momentul decolării forţate. Nu îi spuse nimeni. Venise de la ea. Aşa îi trecu prin cap ideea că poate să facă ce şi-a propus. Era extrem de hotărâtă să-şi pună planul în aplicare. Oricum, numai să nu renunţe la spartul târgului. Sistemul nervos se resetase singur, probabil, din greşeală. Nu mai putea face un pas fără să se mişte. Prinse ură pe însăşi ura de-a trebui să renunţe. Dar nu fără să lupte până la capăt. Numără în gând până la trei şi, când ajunse, începu să ţipe în ea atât de intens, încât i se iritară glandele mamare. Dădu instantaneu lapte. Puţinii stropi daţi coborâră cu încetinitorul pe maiou, prin materialul artificial de bumbac; pe bavetă, pe braţele sale apretate care îl îmbrăţişau; pe umeraş, pe scheletul metalic care îl susţinea; pe furou, pe tivul de jos

care îl încheia; pe ciorapi, pe ochiul din talpă care îi deşira; pe căciulă, prin perii castanii de astrahan; pe tot corpul ei până pe corpul ei şi retur, ca să fie, acolo, amănunte.

Era încă pauză când începu deja să se pregătească să-şi elibereze a doua palmă din captivitatea rece a fierului şi a lemnului pervazului pridvorului. Respiră adânc până i se încreţi de tot gâtul. Volumul pulmonar se dublă în capacitate, iar ochii se aburiră de la atât efort. Porii se dilatară, iar mâinile haşurau una în alb, cealaltă în negru. Perfect. Ştia că la sfârşitul pauzei se va întâmpla ceva minunat.

Pauza era încă în toi. Doamna leită cu ea de abia îşi revenise cât de cât din datul laptelui. Putrezea în ochi dorinţa de-a merge mai departe. Planul pe care îl concepuse mocnea, când de fapt nu visa decât să iasă din abstract. Tensiunea îi răvăşi pletele în cârcei. Presimţea ceva mai tragic decât datul laptelui. Nimic nu putea să întreacă datul laptelui. Era sleită de prea multă încordare. Curgeau pe ea vapori musculari care îi duceau în depărtare orice urmă de forţă. Rămăsese o furnică. Nu era rău, pentru că furnicile sunt de câteva ori mai puternice decât ele însele. Atunci zărise că poate să vadă destul de bine în viitor. I se arăta foarte clar. Negru pe alb. Fără culoare, dar cum nu se poate mai limpede. Era ca un tub lung cât se vedea cu fantezia, peste care se trântise, probabil, din proprie iniţiativă, o imagine în centrul căreia se mai zărea încă o dâră fadă de suprapunere cu ea însăşi. Ambele extremităţi se deplasaseră în timp atât de mult, încât timpul însuşi se deplasase prea tare, ca să se poată suprapune imperfect peste el. Mărea şi micşora distanţa printr-un zooming obosit de atâta cadrare. Când mult mărită, când mult micşorată, distanţa din viitor se juca cu înseşi planurile ei, pe care le anula sau nu dintr-o simplă reglare a obiectivului. Curgeau norii şi se pierdeau în viitor, iar ea putea să-i vadă foarte bine cum îi cădeau în moalele capului. Alese să nu se mişte, pentru că nu ar mai fi putut să vadă în viitor dacă nu. Pervazul pridvorului se vedea clar cum dorea să nu mai aibă nimic în comun cu anatomia umană. Pata veche a primei palme care se dezlipise de el se uscase încet şi nu mai lăsase în loc decât un contur subţire. A doua palmă continua să umple decorul, fără să fie previzibil viitorul care ar fi putut-o aştepta dacă zoomingul nu s-ar fi defectat iremediabil, ca să nu mai poată cadra timpul după voie. Mergea timpul de acum alandala, fără perspectivă. Extremităţile feminine se îngroşaseră şi se subţiaseră aproape simultan, fără sorţi de izbândă. Doamna leită cu ea se trezi în

pijamalele ei, iar ea se sculă din maioul ei, fără să-şi spună nici măcar la revedere.

Timpul de pridvor în palma ei.